

Георги Стоев

ПИСАТЕЛИ ОТ ТРОЯН
(антология)

Книгата се издава с финансовата подкрепа на община Троян.

Георги Стоев

ПИСАТЕЛИ ОТ ТРОЯН
(антология)

Троян • 2019

През 1942 г. младият троянец Георги Стоев подготвя една малка, но амбициозна книжка – антология със знакови произведения на троянски творци: поети, писатели, учени. Посвещава я на основателите на читалище „Наука“, Троян по случай неговия 50-годишен юбилей и на читалищните дейци.

Книгата „Писатели от Троян“ представя 23-ма автори, много от които – днес позабравени. Скиците са изработени от художника Бочо Донеv, а корицата – от д-р В. Главлешки.

Настоящото второ издание е подготвено по инициатива на Станислава Стоева, дъщеря на Георги Стоев, с финансовата подкрепа на община Троян.

Текстовете са нормализирани според съвременния български правопис. Използвани са оригиналните илюстрации.

Като приложение към текста е добавена рецензията на Найден Шейтанов, публикувана няколко седмици след излизането на книгата.

Георги Стоев

Писатели от Троян (антология)

Редактор Ангелина Иванова

Подготви за печат АПП «АЛЯ»

ISBN: 978-619-7519-00-6

печат *Infovision*

Стойко Казанджиев

Стойко Казанджиев е роден на 8 септември 1860 г. Умира на 19 май 1928 г. Завършил е гимназия в Пловдив и право в Лозана (Швейцария).

Издаде: „Въздишки и ламтежи“, стихове (1884 г.); „Гражданската отговорност на държавата“; „На кола“, поема (1920 г.). В период на обществена пробуда той върви по стъпките на нашите революционери-поети. В неговите песни и поеми кипи чувство на социалност.

Художественият похват на Стойко Казанджиев е от по-старата българска поезия.

Гладний

Пъп болезно го превива –
яд в стомаха му е влян,
мраз сърце му болно свива –
в горест клетки е облян.

Ледни тръпки го превиват,
пред очи му вий се свят
и нозе му се превиват...
Ех, умре ще той от глад.

Няма деца и женица.
Проста хижа, нива, вол;
няма хлебец, ни солчица,
нито дрехи – гладен, гол...

Той е бедний надничар –
работеца – чудодей:
мил бездомник, блед клетник –
человечески пигмей.

БЕДНЯК

В хижа вета сламеница,
слабо огън де мъждей,
бедняк с дрипави дечица
клет седи си и се грей.

Грей се клетий и трепери.
Няма хлебец, лук и грах,
глад у двори се не пери –
няма нищо сиромах...

Суха, бледа му женица
във кюшето свила врат,
на тланика две дечица
се превиват пълни с гад.

Студен вятър грозно цвили,
в проста хижа носи мраз
и на бедний чак до жили
всява тръпки – яден квас.